

JUDY LEIGH

BABIČKY

*Dvě sestry
v nejlepších
letech vyrážejí
na dovolenou snů!*

NA CESTĚ ZA SLUNCEM

Mollyiny sedmdesátiny přicházejí jako šok. Žena, která se na ni dívá ze zrcadla, na sedmdesát let rozhodně vypadá, to je bez debat, ale Molly v hloubi duše cítí, že má před sebou ještě spoustu zážitků. Je vdova, žije sama jen s kočkou a začíná se bát, jestli už pomalu nesklouzává do čítankové podoby babičky.

Když se u dveří objeví její sestra Nell, celá zoufalá, protože její manžel Phil, s nímž prožila přes čtyřicet let, si našel mladší milenkou, rozhodnou se popadnout příležitost za pačesy. Ráno už mají koupené letenky i sbalené kufry a vyrážejí do Španělska.

Slunce, moře, noví přátelé a uvolněná nálada jsou tím správným lékem na zlomené srdce i skomírající duši. Jenže ani Španělsko nestačí uspokojit Mollyina aktivního ducha, a tak se rozhodne pokračovat v cestě za sluncem i za štěstím sama. Nalezne to, co hledá, v nové zemi, nebo zjistí, že opravdová spokojenost se na žádné mapě najít nedá?

„Tu knihu jsem si zamilovala od první do poslední stránky. Čekají vás sympatické hrdinky, výborně vystavěné situace, krásné prostředí, příchut' dalek a dobrodružství, které teď všichni tolik postrádáme, téměř dokonalá romance a spousta smíchu i momentů, které vás chytí za srdce.“

— Anne Williamsová, literární bloggerka

Judy Leigh

BABIČKY
NA CESTĚ
ZA SLUNCEM

Judy Leigh

BABIČKY
NA CESTĚ
ZA SLUNCEM

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

First published in Great Britain in 2021 by Boldwood Books Ltd.

Copyright © Judy Leigh, 2021

Translation © Marie Frydrychová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-656-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-655-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-234-9 (print)

Pro Liama a Maddii

KAPITOLA PRVNÍ

Pátek 13. srpna

Hip hip hurá! Dnes mám sedmdesáté narozeniny a hodlám si je pořádně užít. Jsem Lvice, tedy podle horoskopu, a hned jsem si vyhledala své charakteristické vlastnosti: „Sebevědomá, miluje drama, věrná, vášnivě ochranní, zejména pokud jde o nejbližší a nejdražší, štedrá, jasná jako slunce, s velkým srdcem, má sklon k bezstarostnosti a nevydrží dlouho na jednom místě.“ Tak tohle jsem nachlup přesně já. No a ve schránce se mi tudíž objevily tři přáníčka – od mé drahé Samantha z Cumbrie, od rozmilé Nell a od sestry R. ze Skotska. Té už musí být osmdesát, pánbůh požehnej. Dnes pro mě začíná nové desetiletí – a bude skvělé, to prostě vím. Carpe diem – užij dne. Nemůžu se dočkat, až začne...

Molly přestala psát a zamyšleně převracela v rukou tyrkysový deník. „Sedmdesát...“ Pak ruce zvedla nad hlavu a protáhla se. „Zbrusu nová dekáda. To bych ráda věděla, co budu dělat.“

Rozhlížela se po obývacím pokoji, dívala se na obrazy na stěně, neuklizenou pohovku posetou kočičími chlupy

a zmačkanými polštářky, krbovou římsu přecpanou nej-různějšími krámy, suvenýry z jejích četných cest. Stály tam miniaturní dřeváčky, obrovský hrnek s nápisem „Chorvatsko“, vyřezávaná dřevěná soška hráče na koru z Gambie, maličká kovová Eiffelova věž.

„Sedmdesát,“ zabručela znovu a vydala se nahoru do svého pokoje, kde zapomněla vysavač. Ještě před snídaní by mohla rychle vyluxovat. Velké narozeniny znamenají nový začátek, což je stejně dobrý důvod k úklidu domu jako kterýkoli jiný. Molly se poškrábala na hlavě. „Ve skutečnosti se potřebuju těch domácích povinností rychle zbavit, protože pak budu mít čas na trochu zábavy.“

Zvedla vysavač, naslouchala ohlušujícímu vrčení jeho motoru a začala přejíždět po koberečku. Z plných plic si při tom prozpěvovala, aby ten randál přehlušila. V koutě místnosti se usadily chuchvalce prachu v rozházených cárech. Dívala se, jak prachové chmýří vklouzlo do hubice, jen se zakroutilo a zmizelo. Zarazila se, vypnula přístroj a nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Domov je tam, kde je srdce,“ poznamenala věcně. „Jenže můj domov je plný pavučin a prachu. Možná potřebuju nový. Možná se přestěhuju na nějaké vzrušující místo... Páni, to by bylo! Co takhle třeba Florida? Tam je hezky.“ Nechala si vyklouznout hubici vysavače z ruky, najednou se rozmyslela. „V srpnu už je na jarní úklid pozdě. Tak jen převléknu ložní prádlo.“

Molly zamířila k posteli, ale jakmile zahlédla svůj odraz v zrcadle, zarazila se. Hleděla do zrcadla na šatníku. Žena s veselým obličejem, hřívou břidlicově šedých vlasů, v pytlovitém tričku a vytaháných džínách se také zarazila a zírala na ni. Molly se otočila bokem a ohlédla se. Usměvavá žena jí neohroženě hleděla do očí. Molly se rozesmála.

„Takže v sedmdesáti už to lepší nebude, co? Aha...“

Zvedla ruce do vzduchu a zavyla na protest. Z hrdla se jí vydral divoký jakot, zatřásla hlavou, až jí padaly vlasy do obličeje. Byla silná jeskynní žena, primitivní a soběstačná. Jako divoká Boudica, královna-bojovnice. Jako statečná Jana z Arku. Přesto jí bylo sedmdesát. Říkala si, že je jí jedno, jak vypadá. Teď je stejně pozdě bycha honit. Už na tom nezáleží. Najednou dostala nápad. Přímo brilantní.

„Nemusím si každý den připomínat, že je mi sedmdesát.“

Molly rychle odešla do vedlejšího pokoje, který používala jako pracovnu a v němž se kupily různé výtvarné potřeby a všemožné, kdysi užitečné krámy. V jednom koutě stála opřená stará kriketová pálka. Molly ji zvedla na rameno jako profesionální pálkař, zamumlala si pro sebe bojový kriketový pokřik a rázovala zpátky do ložnice. Z prohlížení se v zrcadle není žádný užitek. Promluvila přímo na svůj odraz v zrcadle.

„Přesně,“ zazubila se. „Tohle zrcadlo musí jít pryč. Rozbiju ho a nechám tam díru. Možná přes ni pověším barevný obraz. Pak si přestanu pořád všimát, že už mi není pětadvacet. Takhle se začíná nové desetiletí – miluju osobu, kterou jsem se stala, a nebudu se zaměřovat na drobné nedokonalosti.“

Zvedla kriketovou pálku vysoko do vzduchu – proměnila se v ženu s primitivní zbraní nad hlavou, která na ni divoce zírala, oblečená v obrovitém tričku a o dvě čísla větších džínách. Ty měla dole ohrnuté a vyčnívaly z nich bosé nohy. Molly se na svůj neuvěřitelný odraz usmála a namířila, připravená zaútočit. Jistě, rozbít zrcadlo bude nebezpečné. Všude se rozprsknou úlomky, střepy, vzduchem budou létat štěpinky skla. A rozmaškovat zrcadlo na kaši beztak nezmění krutou realitu: je sama, bez muže, opuštěná. Když už se jí někdo zeptal, vždycky tvrdila, že je jí pětadesát, protože na věku nezáleží. Matematiku nikdy nebrala v potaz. Jenže kdyby jí bylo pětadesát,

rázem by se stala o dva roky mladší než její nevlastní sestra Ellen Spencerová, které se už od dětství vždycky říkalo Nell a která byla hezká, šťastně vdaná a v každém směru dokonalá.

Molly věděla, že by jí to mělo být jedno. Stejně si nikdo nevšímal, jak vypadá. Dospěla v životě zkrátka k tomuto okamžiku a její obličej a tělo tam dospěly spolu s ní. Byla to zajímavá cesta. Byla by hanba zničit to zrcadlo, usoudila Molly, jen proto, že už prostě není mladá. Beztak bude vypadat stejně a navíc by si přidělala spoustu práce s úklidem.

Molly se naposled podívala – nechtělo se jí vůbec věřit, jak strašně ji sedmdesát let změnilo. Pořád se cítila stejná jako ve třiceti nebo čtyřiceti, ale léta najednou začala uhánět čím dál rychleji. Molly se postavila z profilu, zatáhla břicho a vystrčila hrudník. Odvrátila se od zrcadla a usmála se na sebe, zavrtila zadečkem, udělala elegantní postoj a mávla rukou do vzduchu jako popová hvězda, která chce pozdravit své fanoušky. Neměla tak špatnou postavu, jak se prve domnívala. Byla silná a pevná. Znovu zapózovala. No vážně, vypadám dobře, pomyslela si. Když se člověk nedívá moc podrobně na bradu. A na vrásky.

Molly pokrčila rameny, páčka se jí houpala v ruce. Její bývalé hezcí mladší já je možná navždycky pryč, ale místo něj je tady moudřejší, silnější, starší žena. Těšila se dobrému zdraví a měla smysl pro humor. Byla se sebou spokojená. Komu na tom záleží? Molly už ne. Rozhodně ne.

Usoudila tedy, že uloží kriketovou páčku zpátky do malého pokojíku pro hosty, pak si udělá hrnek kávy, sní toast s burákovým máslem a zaměří se hlavně na to, aby si užila narozeniny. Počasí venku bylo dokonalé – horký letní den. Novou dekádu přivítá se svým kocourem a snídání na zahradě. Kocour totiž jednoznačně věřil, že je Molly pořád mladá a krásná – hlavně při jídle.

Za čtvrt hodinky seděla na lavičce na zahradě s podnosem na klíně a pobrukovala si narozeninovou písničku. Popíjela silnou kávu, jejíž skvělou vůni příjemně cítila v nose, a ořobávala burákové máslo na celozrnném toastu. Narozeniny jsou skvělé. Měla v úmyslu jich mít ještě hodně. Pohlédla přes trávník na sousedovic zahradu, odkud se ozývalo nezaměnitelné cvakání. Vanessa zastříhovala živý plot. Molly věděla, že její strana plotu je neudržovaná a přerostlá, a rozhodla se ho zastříhnout později, jen kvůli své sympatické a veselé sousedce, která navzdory tomu, že už byla taky sama, zvládala vykonávat dost náročnou práci a udržovat dům v dokonalém pořádku a zahradu jakbysmet.

Molly si prohlížela trávník plný bodláků, který přímo volal po posekání. Pítko pro ptáky rozbité, keře rozježené a neupravené, tráva mezi několika ovocnými stromy připomínala louku – všude plevel, pampelišky a sedmikrásky. Molly to nevadilo. Musela si přiznat, že jí chaos vyhovuje a raději bude žvýkat druhý toast než se věnovat úpravě zanedbané zahrady. Pomyšlení na to, že ona a zahrada jsou jedna jako druhá, jí vykouzlilo úsměv na rtech. Přes čerstvě ostříhaný živý plot nakoukla Vanessa, usmála se a na Molly zamávala štíhlou rukou.

„Ahoj, Molly. Měla jsem dojem, že tě slyším chodit po zahradě. Užíváš si sluníčka? Dnes je venku nádherně.“

Molly si protáhla nohy v pohodlných džínách a podívala se na své opálené nártý. Zahýbala dlouhými prsty. Zapomněla, že má narozeniny. „Asi bych měla taky stříhat plot, ale na práci je moc hezky.“ Povzdechla si. „Navíc je srpen – plot můžu ostříhat na podzim, ne?“ Pohlédla na sousedku s nadějí v očích.

Vanessa se vesele usmála. Byla to čtyřicátnice s kulatým obličejem a růžovými tvářemi, vždycky pozitivní, přestože jí už před několika lety opustil neustále nevěrný manžel.

„Tebe horké sluníčko nijak neobtěžuje. Máš správný typ pleti.“ Pokrčila rameny. „Já prostě zrudnu do barvy vařeného raka a spálím se.“ Rozesmála se, jako by to, že se na slunci spálí, byla nějaká přednost. „Kdybys potřebovala porušit plot, určitě bych ti na něj mohla poslat Jacka. Je teď doma.“

„Myslela jsem, že tvůj syn bydlí v Bristolu. Copak tam nestudoval univerzitu?“ Molly polkla poslední kousek toastu a zvedla ke rtům hrnek s kávou.

„Už dostudoval a je zase doma. Našel si práci v Yeovilu. Přistěhuje se sem za ním jeho přítelkyně. I ona hledá práci.“

„Máš teda zase plný dům?“ Molly vzhledla k obloze. Při pohledu na šmolkovou modř musela zavřít oči, jak ji oslepovala.

„Hledají si něco svého, kde by mohli být sami. Nechtějí bydlet se mnou, přestože jsem jim to nabízela. Bylo by příjemné mít společnost.“ Vanessa mávla nůžkami. „Děti v dnešní době mají opravdu velice těžké začátky. Hlavně mladí. Pronájem jsou dost drahé.“

„To věřím.“ Molly pohlédla Vanesse do očí a povzbudivě se usmála. Neměla ponětí, jaký život mají mladí lidé. Mollyina dcera Samantha už byla padesátnice, provdaná za chovatele ovcí v Cumbrii. Volala jí jednou týdně, aby zůstaly v kontaktu, ale jen málokdy si měly co říct. Samantha vůbec nebyla jako Molly. Vyvedla se po otci – praktická a rozumná. Trevor. Molly našpulila rty. O Trevovi nepřemýšlela už celá léta. Zavrtěla hlavou, zahrnala mlhavou vzpomínku na nešťastného mladíka s obrovskými hnědými očima a osobností, která se měla teprve vyvíjet. Oba byli příliš mladí, příliš nadšení. Pak ji něco napadlo – myšlenka na to, jak by pomohla Vanessinu synovi i sobě jedním vrzem.

„Vanesso, moje zahrada potřebuje trochu víc než jen ostříhání plotu. Co kdybys Jackovi vyřídila, ať se staví – po-

kud má o víkendu chuť věnovat se práci. Určitě vymyslíme něco, co bude vyhovovat nám oběma.“

Vanessin obličej se roztáhl do příjemného úsměvu. „Jé, to by bylo skvělé. Nějaké peníze se mu vždycky hodí. Díky, Molly.“ Zmizela za plotem a vzápětí se už zase ozývalo cvačení. Molly dopila zbytek kávy a labužnickys si povzdechla. Život není vůbec špatný.

Slunce ji hrálo, cítila ho na kůži. Jaké štěstí – má narozeniny. S chutí se protáhla. Ne, život vůbec není tak špatný! Je teplý srpnový den, sedí na zahradě, nemusí nic dělat, jen se vyhřívat v teplých paprscích.

Molly si letmo vzpomněla na svou sestru. Bydlela v Yeovilu, patnáct kilometrů odsud. Měla půldomek na hezkém pozemku, dokonalý trávník, před domem zaparkované auto, perfektně vyluxováno, všude pořádek a vůně čistoty. Domluvily se na zítra k Nell na večeri, aby oslavily Mollyiny narozeniny. Molly sestru velice obdivovala, protože uměla vytvořit příjemný domov mnohem lépe než ona. Ten její byl vždycky skvěle provoněný – svíčkami nebo osvěžovači vzduchu nebo obojím, všechno měla nejmodernější a nejvyšší kvality, kupříkladu obrovskou plochou televizi na stěně, aby Phil mohl sledovat ragby z neméně obrovské měkké pohovky se sklenkou whisky v ruce.

Porovnávala Nellin domov se svým zanedbaným baráčkem pár kilometrů od města: měla pouze dvoje sousedy, kteří jí mohli dělat společnost, a zaprášený interiér byl přecpaný věcmi, které jí patřily dlouhá léta a které neměla to srdce je vyhodit. Hned si vybavila rozdrbanou pohovku a křeslo pokryté pestrobarevnými přehozy, ukoptěný sporák na dřevo, pavučiny v koutech, nejružnější krámy a suvenýry z cest a maličkou televizi. Její domov představoval vřelé, pohodlné, půvabně nezorganizované místo, ale taková byla i sama Molly.

Venku na šterkové cestě parkovalo trochu našikmo její berlingo. I ono bylo nacpané nejrůznějšími věcmi: recyklovatelnými nákupními taškami, zahradnickým nářadím, prázdnými krabicemi od kočičích granulí. Napadlo ji, že by snad konečně mohla poslechnout Nell, která jí navrhovala, ať se přestěhuje do něčeho modernějšího, co bude jednodušší na údržbu, ale ona si nedokázala v uklizeném domě sama sebe představit. Milovala chaos.

Na lavičce vedle ní se ozvalo škrábání drápků a vzápětí jí na klín vylezl olysalý zrzavý kocour. Molly ho drbala po neuspořádaném kožiše, nevynechala ani potřhané uši, které měly dodnes i po mnoha letech viditelné šrámy po souboji s veverkou. Kocour se jí uvelebil na klíně a předl. Molly ho zlehka a láskyplně poplácala po hlavě.

„Je čas na jídlo, Crumpere?“

Mluvila uklidňujícím tónem, takže zrzavý kocour přivíral oči a konec ocásku se mu kroutil rozkoší. Molly zjizveného kocoura zvedla do náruče a přitulila ho k sobě.

„Tak dobrá, pojďme teda dovnitř, dáme ti nějaké dobrůtky a já pak skočím k plukovníkovi a připravím mu sendvič.“ Nasadila odhodlaný výraz a pevně semkla rty. „Až se vrátím, dám si nějakou ňamku k narozeninovému obědu a možná bychom mohli na odpoledne připravit houpací síť! Aspoň si dočtu knížku a ty se mnou můžeš lenořit na sluníčku.“

Za deset minut už Molly zhluboka oddechovala, protože pospíchala do kopce k domu plukovníka Brimble-Dickse, k němuž to měla pár minutek pěšky. Otevřela dřevěnou branku zajištěnou kusem provázku a energicky kráčela po cestičce přes trávník k těžkým dřevěným dveřím. Molly se vřela klepadlo, zabušila, pár minut počkala a znovu zabušila. Napínala uši, jestli nezaslechne, jak se plukovník šourá chodbou, ale nic se neozývalo.

Znovu tedy hlasitě zabouchala na dveře a v duchu si říkala, že když se nedočká odezvy, zavolá policii nebo vy-

lomí dveře. Představovala si, jak nakoukne oknem obývacího pokoje a spatří starého pána zhrouceného v křesle, rozrazí dveře násilím a vběhne dovnitř, aby mu pomohla, probudí ho polibkem k životu – to by ho patrně probralo, překvapeně by otevřel oči a křikl na ni, ať mu přinese něco ostřejšího k pití. Bylo mu devadesát šest, takže se dalo považovat za nevyhnutelné, že se mu jednoho dne přitíží. Ale když ho přišla před čtyřmi dny navštívit, aby ho zkontrolovala a připravila mu oběd, byl nevrlý jako obvykle. Krom šedého zákalu, který ho trápil údajně kvůli příliš ostrému slunci na Dálném východě, kde sloužil v šedesátých letech v armádě, a krom trochu pomalejší chůze byl obdivuhodně fit. Plukovník Brimble-Dicks prohlásil, že za své dobré zdraví vděčí whisky, kterou konzumuje denně ke každému jídlu. Molly znovu zaklepala.

Konečně se dveře otevřely a v nich stál hubený muž s prořídlymi bílými vlasy a zíral na ni zarudlýma očima. Sice měl trošičku ochraptělý hlas, ale stále dokázal mluvit pěkně důrazně.

„Pro rány boží, ženská, to si člověk nemůže počíst aspoň čtvrt hodinku na latríně *Daily Mail*, aniž by ho někdo rušil?“ Prohlédl si ji od hlavy k patě a zavrtěl hlavou. „Tak teda pojďte dál, Polly.“

„Molly.“ Molly se zazubila, z obličeje jí vyzařoval vlídný pozitivní výraz, ale plukovník Brimble-Dicks jí jako obvykle nevěnoval pozornost.

V domě to čpělo zatuchlinou, cítila v ní přesušené prádlo a přesmaženou cibulku. V chodbě byl průvan, stejně jako v obývacím pokoji, kde měl plukovník na rozvíklých políčkách rozsáhlou sbírku starých knih a na stěnách v těžkých rámech visely rodinné portréty zobrazující jeho vojenské předky. V kuchyni bylo příjemněji – z malých kamínek na dřevo postavených v krbu sálalo suché teplo. Na krátké šňůře viselo prádlo – kolíčky přidržovaly ponožky

a zažloutlé spodky. Ve dřezu viděla hromadu neumytého nádobí.

Plukovník se usadil do křesílka ke stolu a zvedl poloprázdnou sklenku čehosi zlatožlutého. Molly upřímně doufala, že jde o whisky. Prudce se otočil. „Myslel jsem, že se dneska staví ta druhá, ta mladá. Vanessa.“

„Ne, plukovníku, ta za vámi patrně přijde zítra. Dnes vám pomůžu já. Už tady byla sestra?“

„To není žádná sestra. Je to jenom ženská, které platím, aby sem přišla a dělala některé věci. Pouštím ji dál nejspíš jen proto, aby si mohla stěžovat, jak strašně piju.“ Udělal rozhořčené gesto doplněné hrdelním zvukem, tváře protkané žilkami se mu podrážděně nadouvaly a zíral na ni mléčnými očima. „To je jedno. A vůbec, co je to za jméno – Amber? Myslí se tím jantarová? Oranžová? Pojmenovali ji podle semaforu?“

„Je velice milá, plukovníku. Je dobré mít někoho, kdo zkontroluje, jak se vám daří. Udržuje vás v pohotovosti.“

Naštvaně zakašlal. „Zdá se, že je v očekávání. Takže odchází. Sehnal jsem si někoho jiného jménem Jo. Možná stejně špatného nebo horšího.“ Naklonil hlavu a podíval se na Molly. „Když už jste tady, dal bych si sendvič. A čisté ponožky. A podlaha by potřebovala zamést. Všude jsou pavučiny.“

Molly sáhla po lopatce. „Kdybyste měl vysavač, plukovníku, bylo by to mnohem jednodušší.“ Začala zametat prach a tu a tam se na lopatce objevil i hrášek. „Možná vám ho koupím – jako dárek k narozeninám.“

Naklonil se a bedlivě ji sledoval. „Měl jsem dojem, že jsem dneska viděl i tu druhou – vaši sousedku...“

„Vanessu,“ opakovala Molly a pokračovala v zametání prachu, drobtů a smetí z podlahy. Vnímala, jak ji plukovník pozoruje, když se skláněla k zemi a smetáčkem uklízela podlahu.

„Hezká holka, ta Vanessa. Nechápu, proč ji manžel opustil. Umí udělat pořádný silný sendvič, a ne ty tenké, co se od sebe odlepují tak snadno, že by je odfoukl vítr, jako děláte vy.“

„Vždycky vám udělám zdravý polední sendvič, když se tady stavím.“ Sledovala ho, jak zvedá whisky ke rtům a trošku se mu chvěje ruka. „Co byste si na něj dneska přál? Co třeba dobrou vaječnou majonézu?“

„Vaječnou co? Odmítám se zabývat těmi podezřelými moderními pokrmy pro snoby.“ Odsekával jednotlivé slabiky, jako by už ta slova měla odpornou pachuti. „Majonéza z vajec? Co je to za hroznou kombinaci s whisky? Bylo by mi přišerně špatně.“ Odkášlal si. „Hovězí a hořčici. Hovězí nebo šunku a anglickou hořčici.“

„Podívám se, co je v lednici, ano?“ odpověděla dobrosrdečně Molly, ale on ji neslyšel. V jeho sklence zbyla whisky už jen čtvrtina. Odnesla lopatku a vysypala její obsah do velkého koše s překlápěcím víkem. Pak si pod kohoutkem umyla ruce.

„Už to bude, plukovníku! Mollyin chutný obídek, super speciál.“

„Hlavně ne mlíko a sýrový sendvič, Polly. Tyhleto věci mě ucpou a nadmou. To mi pak dělá potíže.“

Molly otevřela ledničku. „Plukovníku, se zásobou jídla jste na tom trochu špatně. Potřebujete někoho, kdo by vám nakoupil.“ Našla dva plátky šunky zabalené ve fólii a půlku rajčete. „Nemám vám pro něco skočit?“

„Vanessa mi teď jídlo objednává online.“

„Ach tak, jistě, už si vzpomínám.“

Odfrkl si. „Začínáte být senilní, Polly. Zapomínáte, co jsem vám řekl.“ Natáhl k ní skleničku. „Nalijte mi ještě, buďte tak hodná.“

Molly si od něj skleničku vzala. „A kolik jste jich dneska už měl, plukovníku?“

„Krucipísek, do toho vám vůbec nic není! Takhle člověka sekýruje jenom manželka.“

Molly mu mazala chleba máslem, odhodlaná zapříst rozhovor. „A vy jste se nechtěl nikdy oženit, plukovníku? Nepoznal jste žádnou výjimečnou ženu? Takovou, která by vám byla příjemnou manželkou?“

„Nic takového jako příjemná manželka neexistuje. Všecky ženské jsou semetriky. Nemám na vás čas. Na žádnou,“ zavrčel a na tváři se mu objevil výraz člověka, který právě polkl něco nechutného. „Vždycky jsem se o sebe dokázal postarat sám. Armáda mě naučila udržovat disciplínu a čistotu. Nechápu smysl toho, proč bych si měl pořizovat psa a štěkat sám.“

Molly se usmála a s nadějí v hlase se zeptala: „Teď vážně, plukovníku, a co přátelství a láska?“

„Kecy.“ Popadl sendvič, který před něj položila. „Nevím, o čem to tady melete. Dny, kdy by vás jakýkoli muž ještě chtěl, jsou dávno pryč. Ovšem Vanessa, to je jiné. Hezká ženská.“ Kývl ke skleničce. „Nalijte mi, Polly, až po okraj.“

Molly otevřela kuchyňskou skříňku provratanou červotočem a našla poloprázdnou lahev whisky. Nalila zbytek do čisté skleničky a plukovníkovi ji podala. „Nemocnila se vás někdy touha po změně? Třeba vyrazit na nějakou cestu? Já to tak mám. V jednom kuse. Moc ráda bych objevila nějaký hezký cíl na výlet. Když trčím na jednom místě moc dlouho, nudím se.“

„Když to říkáte.“ Plukovník kousl do sendviče a žvýkal. Po chvíli promluvil: „Máslo je žluklé a šunka šlachovitá, ale asi jste dělala, co jste mohla. Zkusím to do sebe nacpat.“

Molly se usadila ke stolu a sledovala ho.

„Dobrou chuť, plukovníku. Vím, je to jen sendvič, ale měl byste si vychutnat každé sousto. To je má životní filozofie – užít si každíčké chvílky. Nejlepší je zůstat za všech okolností pozitivní.“

Znovu zvedl sendvič a obrátil k ní své vodnaté oči. „Věříte v Boha, Polly?“

Pokrčila rameny. „Asi ano. Upřímně řečeno o tom moc nepřemýšlím.“

„Mně to vždycky vrtalo hlavou. Vikáři tvrdí, že Bůh je láska, ale já si myslím, že Bůh spíš má jen poněkud zvrácený smysl pro humor.“ V obličeji měl smutek. „Jen pomyslete. Narodíme se jako nevinní, vyrůstáme do síly a máme v sobě tolik naděje ohledně budoucnosti! Jenže to nepřetrvá. Vzpomínám si, jak jsem o tom přemýšlel, když jsem bojoval ve válce. Spousta mých mužů zahynula v mladém věku v bitvě na Borneu. Dobří mladí muži, silní a také odvážní.“

Sáhl po sklence. „Ženy zůstaly bez manželů, děti bez otců. A já jsem se považoval za jednoho ze šťastlivců, protože jsem se vrátil domů. Ale – a jsme u toho, proč si myslím, že má Bůh prapodivný smysl pro humor – teď nejsem voják, nejsem nic, jen starý, sám a zapomenutý. Mám slabé nohy a každý den si kladu otázku, zda se dožiju zítřka. Možná by mi bylo líp, kdybych umřel v dalekém Sarawaku se všemi těmi dalšími mladými spolubojovníky.“

Molly ho poplácala soucitně po ruce. „Vždycky existuje naděje, plukovníku.“

„Naděje? Vy jste zřejmě šílená, ženská!“ Najednou se mu v očích objevil unavený výraz. „Pamatuju si na vašeho manžela Richarda – tak příjemný kultivovaný muž. Měl štěstí. Odešel ve spánku. Nikdy nepoznal bolesti a strasti života, když je člověk starý a sám.“

„Ach, božíčku, nechtěla jsem vás rozrušit.“ Molly zavrtěla hlavou a odvrátila se. „Inu, tak já už půjdu, plukovníku Brimble-Dicksi. Zastavím se u vás v pondělí a přinesu něco k obědu.“

„Naděje. Jste vážně šílená.“

„Ne, jenom pozitivní. Mám dnes narozeniny – a hodlám si je pořádně užít.“ Molly zářila. „Dnes mám sedmdesátiny.“

Chvilku se chraptivě smál a pak hlasitě vykřikl: „Anus!“

Molly sebou trhla a pohlédla na něj. „Prosím?“

„Zrovna jsem si vzpomněl na jeden vtip ze školních let.“

Oči se mu zalévaly slzami smíchu, jak se zalykal už jen při té vzpomínce. „To je latinské slovo, kterým se označuje stará žena, prostě bába.“ Zvedl sklenku a máchl jí směrem k Molly. „Myslel jsem, že se vám bude líbit.“

Pokrčila rameny. „Víte, dneska mám zkrátka narozeniny a slavím. Dopřeju si něco výjimečného.“ Molly si všimla, že plukovník upírá pohled do dálky a nejeví zájem. Nadechla se. „Tak jo. Uvidíme se v pondělí. Dávejte na sebe pozor, plukovníku.“ Když vyšla na chodbu, slyšela, jak za ní ještě huláká.

„Anus. Bez užitku pro muže, bez užitku pro zvíře, stará bába.“ Slyšela, jak se zarazil, ozval se záchvat kašle a pak zase zvýšil hlas: „Příště můžete přinést další flašku whisky, až se stavíte, Polly!“

Molly za sebou zavřela dveře a rychlým krokem vyrazila po pěšince k brance. Pečlivě ji za sebou zajistila provázkem. „Odpusťme mu, je to smutný, osamělý staroch,“ bručela si pro sebe a energicky kráčela z kopečka ke svému domku. Poslední slova plukovníka Brimble-Dickse jí pořád zněla v uších. Molly se zastavila, zamyslela se a uvědomila si, že je jí ho líto. V jednom měl pravdu: život je k žití a musíme si vychutnat každíčký den. Molly se začínala zmocňovat netrpělivost. Je nejvyšší čas na změnu. Pokračovala v chůzi, přecházela do poklusu a nakonec se řítila z kopce k domu jako dělová koule, usmívala se od ucha k uchu a pobrukovala si narozeninovou písničku. Ano, dnes má narozeniny. Udělá něco nového.

KAPITOLA DRUHÁ

Pátek 13. srpna – ještě pořád

Mám narozeniny. Sedmdesátka se nijak neliší od devětašedesátky, až na to, že to zní jako mnohem vyšší věk. Den se zatím vyvíjí dobře, ale musím pořádně slavit! Mám sto chutí být venku, jít na dlouhou procházku nebo se zběsile pustit do něčeho tvůrčího. Dům mi připadá hrozně malý – prahnu po dobrodružství.

Toho večera seděla Molly v křesle s Crumperem na klíně, deníkem v ruce a šálkem čaje na stole. Od snídaně nic nejedla – úplně zapomněla, že si slíbila slavnostní oběd. Přemýšlela o tom, že se podívá na televizi. Třeba najde nějaký hezký pořad o cestování, zvířatech z dalekých krajů nebo něco o přírodě.

Zamlada navštívila jen pár cizích zemí. Nejdřív to bývaly prázdniny ve Francii s malou Samanthou. S Davidem byla v Gambii a později, když poznala Richieho, společně procestovali Evropu a podívali se i do vzdálenějších krajů. Oba měli moc rádi zážitky spojené s objevováním nových míst. Věděla, že příčinou její vrozené touhy po cestování jsou

geny po matce, která od rodiny odešla brzy po Mollyině narození. Její rodiče se nevzali. Mollyina matka vlastně s ní a s otcem nezůstala ani do jejích prvních narozenin. Molly neměla žádné vzpomínky na to, jaká byla, a věděla jen, že se jmenovala Kezia Lovellová a že po ní podědila tmavé vlasy a neklid v duši.

Jen jednou otec ukázal Molly vybledlou fotku, na níž byla jako miminko v zavinovačce v náruči černovlasé ženy s přímým pronikavým pohledem. Zabručel přitom něco o tom, že Mollyinu matku miloval, ale že ona ho opustila. Už o ní téměř nikdy nepromluvil a Molly fotku od té doby neviděla. Myslela si, že Kezia Lovellová nevydržela v roli matky příliš dlouho, protože byla nepředvídatelná. Tuto vlastnost po ní asi zdědila, spolu s impulzivností, svéhlavostí a neukázněností. Otec jí to sice nikdy přímo neřekl, ale ona dobře věděla, jaké jsou její slabosti a po kom je má. Molly nebyla dokonalé dítě jako její nevlastní sestra Nell, roztomilá a bez chybičky, přesně jako Mollyina nevlastní máma Jean, která byla vždycky skvělá. Při vzpomínce na Jean se láskyplně usmála.

Molly se najednou rozhodla, že by byl dobrý nápad otevřít nějakou lahev vína na oslavu. V kuchyni měla jednu dobrou – Côtes du Rhône. Jenže Crumper spokojeně přelhl a jí připadalo škoda ho rušit, protože se převálil na záda a tlapy měl ve vzduchu. Zavřel oči a občas škubal zadní nohou, protože se mu patrně zdálo o špačcích, kteří se cákají v rozbitém pítku pro ptáky. Molly se natáhla po knize na stole vedle hrníčku s čajem. Vlastně to nebyla kniha, ale deník v překrásné vazbě z tyrkysového hedvábí a s jednoduchou řádkou smaragdových stehů v křivce ženského profilu. Zvedla propisku, zamyšleně si ji strčila do pusy a četla svůj poslední zápis.

Středa 11. srpna

Dneska prší. Crumper chytil rejska a já jsem ho zachránila. Až moc dlouho jsem se dívala na televizi a štválo mě, že trčím vevnitř. Myslím, že začnu chodit běhat. Jen pomalu. Jogging. Zítřka si přivstanu a poběžím k odbočce na Yeovil a zpátky. To je skoro míle. Do konce léta budu mít kondici jako řeznický pes, nebo jak se to říká.

Molly se usmála. Zapomněla, že měla v úmyslu zkusit každý den uběhnout míli. Včera zůstala v posteli ještě i po deváté hodině a poslouchala rádio. Chvilku váhala s perem nad papírem a potom se rozepsala.

Pátek 13. srpna – pokračování

Přemýšlela nad záznamem v deníku – rychlý rukopis informoval o dni bez velkých událostí – a znovu se pustila do psaní.

Dnes jsem měla zvláštní, kulaté narozeniny.

Nevadí mi, že jsem starší – rozhodně je to lepší, než kdyby tomu bylo naopak –, ale neznamena to, že je nutné držet se každodenního zaběhaného řádu. Budu se snažit o zpestření svého programu, abych neskončila jako chudák plukovník: osamělá a zahořklá. Musím mít v životě víc zábavy.

Ted', když jsem vstoupila do nové dekády, potřebuju koníčka!

Molly si povzdechla, zaklapla deník a zamyslela se.

„Fakt bych měla přijít s nějakým plánem.“

Schválně se zhluboka nadechla a deník odložila. Začala si ho psát před pěti lety, po Richieho smrti. Nejprve v něm nacházela útěchu, pak společnost, přítele, někoho, kdo naslouchá. Podrbala zrzavého kocoura pod bradou.

„Bezva, Crumpere. Víš ty co? Dám si sklenku vína a sním něco výživného k posílení těla i duše a potom se společně můžeme přitulit a chvílku se dívat na Davida Attenborougha. Jak se ti to zamlouvá?“

Políbila zjizveného kocoura na ploché čelo a vzápětí ho shodila z klína a uhladila si příliš velké tričko. Odhodlaně vstala, připravená k akci.

Za dvacet minut se kuchyní linula příjemná vůně smažené cibulky, česneku a hub. Molly neváhala a přímo do hrnce nalila trochu červeného vína a přidala bazalku z květináče na okenní římse. Ve vařící vodě se vznášely penne, krátké trubičky. Upila pořádný doušek vína z plné sklenice a pustila se do zpěvu písničky od U2 o tom, že „pořád ještě nenašla to, co hledá“.

Molly měla silný hlas a zpívala hlasitě, s náramnou chutí. Ona i Richie kapelu U2 milovali. V roce 2007 ji slyšeli v Paříži naživo, v průběhu celého koncertu se drželi za ruce a usmívali se od ucha k uchu. Richie si vychutnával výrazný zvuk Edgeovy kytary a Molly obdivovala Bonův hlas. Nicméně ještě víc obdivovala Richieho McCrackena. Byl největší láskou jejího života, a když o něj přišla, všechno se změnilo.

Pořád ještě halasně vyzpěvovala, i když si nakládala těstoviny na talíř a přilévala víno do skleničky. Usedla ke krásnému starému kuchyňskému stolu a pustila se do jídla. Hned se objevil Crumper, vyskočil na stůl a natáhl vychrtlou packu k talíři, aby si ukradl horké penne. Molly zvedla skleničku a usmála se Crumperově snaze pokoutně se dostat k jídlu. Sama držela sousto těstovin na vidličce a foukala na ně, aby ho ochladila.

„Aha, Crumpere..., měli jsme večerět před televizí.“ Poplácala ho po chlupaté hlavičce. „Já vím. Po tomhle si odnese misku slavnostní narozeninové zmrzliny do obýváku a mrkneme se, jestli nedávají nějaký pořad o přírodě, ano?“

Za hodinu už Molly seděla v křesle, na nohách ošlapané huňaté pantofle, a dopíjela poslední zbytek vína. Crumper se natáhl na područku křesla a nepřestával čumáčkem čenichat v prázdné misce karamelové zmrzliny s pekanovými ořechy. Molly si pohladila břicho.

„Jsem plná.“

Popadla dálkové ovládání ve snaze najít něco v televizi a bez zájmu projížděla programy. Narazila na pořad o lidech, kteří malují portréty. Chvilku ho sledovala. Kdosi právě dokončil portrét nějakého skotského herce a vystihl ho dost přesně: správnou linku úst, zamyšlený výraz v očích. Molly vydechla a zadívala se na stěnu nad pracovním stolem.

Tam visel akt – stojící nahá žena s pažemi vysoko ve vzduchu, tmavými vlasy přes ramena, se spontánním radostným výrazem. Měla světlo v očích a zářivý pohled upřený do dálí. V pravém dolním rohu, kde končilo stehno portrétované, byl podpis: RMcC.

Richie ji namaloval v roce 1991, dva roky po jejich seznámení. Byl opravdu jediný, kdo jí skutečně upřímně rozuměl, a tenhle portrét dokonale vystihoval její náladu.

Molly upřeně hleděla na obraz a dlaní si zakrývala pusku, jak potlačovala úsměv. V té době byla tak sebejistá, ničeho se nebála, byla bezstarostná. Vůbec jí nevadilo, že ji maluje nahou. Jednou v neděli ji viděl, jak se producíruje po domě a na sobě nemá ani nitku, a rozhodl se změnit svůj zvyk malovat výhradně krajinky a místo toho namaloval ji. Vypodobnil ji téměř abstraktně – pleť měla okrovou a vlasy černé až do modra, takže vynikala zářivá bělma jejích očí a měkké tóny duhovek.

Obraz se nesoustředil výhradně na její svůdný rozmarný kousek, byla to studie její osoby v okamžiku naprosté důvěry a lásky – oči po celou dobu zvedala k němu. Richie byl na ten obraz velice pyšný. Molly se jen smála a prohlásila, že ji namaloval s drzým výrazem a že je tlustá.

Tedž jen pokrčila rameny a napadlo ji, jak ráda by byla štíhlá jako tenkrát. Jenže sebedůvěru v ní neprobouzel Richie. Tehdy byla od přírody energická, bezstarostná a nezávislá. On z ní jen dokázal vytáhnout to nejlepší a ona měla schopnost dostat to nejlepší z něj. V té době si s ničím nedělala starosti, žila jen pro danou chvíli, byla šťastná.

Vedle obrazu bylo na stěně volné místo. Molly nedokázala odtrhnout oči od bledé prázdné stěny s prasklinou v omítce a najednou dostala nápad. Mohla by sem umístit druhý obraz – vytvoří ho sama, tady a teď. V celé své kráse. Nahá. Skvěle doplní Richieho obraz, pomyslela si Molly s hlavou poněkud zamlženou alkoholem. Existuje snad lepší způsob, jak oslavit sedmdesátku? Konečně má nový program – svůj autoportrét. Aktualizovaný obrázek Molly na stěně vedle toho původního ji přenese do současnosti.

Spěchala po schodech do třetí ložnice, v níž byla pracovna, kde dodnes stál Richieho malířský stojan a akrylové barvy i plátna. Na stojanu zůstal obraz jelena s obrovskými parohy a hrdým a obezřetným výrazem v jednom oku, protože druhé bylo jen zběžně naskicováno tužkou. Tělo a pozadí zatím tvořilo jen pár náhodných čar. Richie ho nestihl domalovat.

Molly vytáhla velké plátno a barvu – tubu tmavě smaragdové a ještě jednu, křiklavě modrou. Nikde však neviděla štětec. Nevzrušeně mávla rukou. „Kdo potřebuje štětec?“ Sundala si šaty, všechny kusy vyhodila dveřmi na podestu schodiště, dokud nezůstala nahá, rozesmátá, byla jí zima. „Můžu se namalovat sama. No ano, už vím jak...“

Hnala se dolů a bosky doťapala do kuchyně. V šuplíku našla průsvitnou fólii a začala si ji omotávat kolem těla jako obří leukoplast.

Vrátila se nahoru, vymačkala smaragdovou barvu z tuby a rozmazala ji po fólii, pokryla si jí ramena a tělo až po pupík. Ještě vymáčkla další barvu na přední část těla, aby

v těchto místech byla na fólii silná vrstva. Pak si lehla na plátno, co nejvíc se na ně přitiskla, zavrtěla se, vytvořila otisk lidské postavy. Zůstala na něm ležet skoro minutu, válela se po plátně, nakonec opatrně vstala a obhlížela své dílo.

„Tohle tělo potřebuje trochu vyladit.“ Molly se usmála, dívala se na hrubý otisk kulatých spláclych řader, křivky břicha a drobné útlé paže a ramena. Zvedla plátno do svislé polohy, naklonila hlavu a velice podrobně a kriticky si svůj výtvor prohlížela. Ano, zřetelně ženské tělo, otisk dávne smyslnosti.

Molly namočila prst do zářivě zelené barvy a přidala pár tahů pro vyznačení lopatek, naznačila krk, otiskla palec, aby vytvořila pupík, a vpravo se podepsala iniciálou MM jako Molly Mitchellová. Zazubila se. Nebylo to vůbec špatné. Richiemu by se to strašně líbilo, ta svoboda výrazu, bezprostřednost. Nechá obraz uschnout a zítra ho pověsí vedle portrétu, který namaloval Richie před tolika lety. Dva příbuzné obrazy: diptych. Molly tehdy a Molly teď.

Na okamžik se zabloukala do vzpomínek. Před lety pracoval Richie na prvním obraze celé týdny. Ona teď vytvořila partnerský obraz za necelé dvě minuty. Cítila, jak má pod fólií studenou a lepkavou kůži. Rychle zamířila do koupelny, pustila sprchu a chvíli čekala, až bude voda teplá, než pod ni skočí. Měla šmouhy akrylové barvy na pažích a stehnech.

Už už se chtěla vrhnout pod proud vody i s fólií a se vším, když vtom zespodu zaslechla vytrvalé zvonění. Někdo stál u vstupních dveří a soudě podle dlouhého zvonění byl odhodlaný dostat se dovnitř. Molly zalapala po dechu. Na sprchu nebyl čas. Bleskurychle vběhla do svého pokoje a spatřila svůj odraz v zrcadle na šatníku. Vypadala jako mírně připálené kuře zabalené do lesklého zeleného obalu. Uvolnila si vlasy z uzlu, jako by břidlicově šedá hříva,

kteřá jí sahala až pod ramena, mohla tu její obalenou nahotu nějak vylepšit. Navlékla na sebe župan a spěchala dolů.

Zvonění neutichalo. Když konečně otevřela, stála před ní drobná žena s vlasy sestříhanými do úhledného blond mikáda, v hezké halence a elegantních džínách. V ruce třímala kabelku a kufr. Zarudlé oči měla oteklé. Řekla prostě: „Všechno nejlepší, Molly.“ A propukla v pláč.

Molly k ní natáhla dvě zelené ruce a zalapala po dechu. „Nell? Dnes jsem tě nečekala. Myslela jsem, že se sejdeme zítra. Jsi v pořádku?“

Podívala se za sestru a spatřila stříbrný Ford Fiesta zaparkovaný na příjezdové cestě před bránou. Pak jí začalo docházet, co vidí. Schýlená ramena, přecpaný kufr, uplakané oči, roztřesenou bradu. Hned tedy popadla Nell do pevného objetí a nevšímal si, že v koupelně pořád teče voda nebo že má na kůži rozpatlanou lepkavou barvu, kterou tak zoufale potřebovala smýt. Teď prostě jen svou drobnou sestřičku svírala v náručí a spěšně vydechla otázku, aniž skrývala obavy v hlase: „Nell, co se pro všechno na světě stalo? Pojď hned dál. Postavím na čaj.“

KAPITOLA TŘETÍ

Pátek 13. srpna – ještě pořád

*Stvořila jsem obraz na oslavu příchodu své nové dekad-
dy. Pak se zničehonic objevila Nell – má moji stoprocentní
podporu, ubožátko. Neboj se, Nell, tvá starší sestríčka se
ti pokusí ze všech sil pomoci.*

Molly ze sebe strhala plastovou fólii a rychle se osprcho-
vala. Seškrábala většinu slizké zelené barvy, která se roz-
stříkla na sprchový kout, a spěchala v čistém pyžamu dolů
do kuchyně, kde se Nell choulila nad kouřícím hrnkem
heřmánkového čaje, otírala si oči a mačkala papírový ka-
pesník do kuličky. Podívala se na Molly. „Máš nějakou ze-
lenou šmouhu na bradě.“

„Ach tak.“ Molly bezmyšlenkovitě zvedla ruku a pořád-
ně si otřela kůži pod pusou. „Jaký je čaj?“

Nell pokrčila rameny. „Chutná jak kočičí čůráanky, ale
udělal své a uklidnil mě. Moc se omlouvám, Moll...“ Popo-
táhla. „Ani jsem ti nepřinesla žádný dárek – všechno se dost
nepříjemně zvtřlo.“

„Dostala jsem od tebe přání – a na dárku nesejde.“ Molly
si odhrnula vlhké vlasy z obličeje. „Tak co se teda stalo? Je
všechno v pořádku? Je Phil v pohodě?“

„Phil.“ Nell ze sebe násilím vymáčkla cosi jako smích, ale vůbec to neznělo vesele. Oči se jí totiž okamžitě zalily obrovskými slzami. Zasunula si uvolněný pramínek sestříhané ofiny za ucho a zhluboka se nadechla. „Odešla jsem od něho.“

„Cože? To je strašné, Nell.“ Molly vytřeštila oči. „Teda... u mě máš určitě dveře otevřené. Zůstaň, jak dlouho chceš.“

„Možná to bude navždycky.“ Nell pevně semkla rty.

„To není problém. Můžu ti udělat něco k jídlu? Sendvič? Pak mi všechno vylíčíš.“

„Bylo by mi špatně, Molly. Jsem tak...“ Objevily se další slzy. „Vážně je po všem.“

„Opravdu?“ Molly natáhla ruku a zaníceně sevřela Nelliinu drobnou dlaň. „Jste spolu čtyřicet let. Jak se to, pro všechno na světě, stalo?“

„Ve zlomku vteřiny je po všem.“ Nell si osušila oči papírovými kapesníčky. „Teď se nemůžu vrátit. Bez tak je na to už pozdě.“

„Na co?“

„Našel si jinou.“

„Ne,“ lapala po dechu Molly. „Phil není ten typ.“

„Nebyl.“ Nell se zachmuřeně zadívala Molly do očí svým zarudlým pohledem. „Teď je.“

„Vůbec to nechápu.“

Nell se zhluboka nadechla. „Dnes večer mi všechno vypověděl. Seznámil se s ní v kavárně v městečku. Ona tam pracuje jako baristka nebo číšnice, nevím přesně. Jmenuje se Nikki. Zjevně je to opravdu vážné.“

Molly se naklonila a třela si prsty spánky. „Jenže vy dva jste spolu byli vždycky tak v pohodě...“

„V pohodě.“ Nell zkrivila obličej a nasadila výraz plný rezignovaného vzteku a šibeničního humoru. „V tom byl právě problém. Teď, když má ji, konečně poznal, co je skutečná láska – věř, anebo nevěř.“

„Tohle ti řekl Phil?“ Molly jen udiveně třeštila oči. „Phil? Ten neochvějný, rozumný Phil, který nikdy neuhne ze zajetých kolejí?“ Přitiskla si ruku na pus. „Ach bože, to je mi líto, Nell!“

„Dneska to na mě vychrlil, jen co přišel večer domů. Prý odchází a já můžu zůstat, ale zkrátka jsem si sbalila kufr a vypadla.“ Nell natáhla ruku pro hrníček s čajem a vdechovala jeho vůni. „Nejdřív se mi tomu nechtělo věřit. To Philovi není vůbec podobné. Ale...“ Vděčně čaj popíjela. „Prostě je to jen důkazem, jak se v někom můžeme mýlit.“

„Třeba je to celé omyl.“

„Jenže je to můj omyl. Za to, že jsem mu věřila a byla přesvědčená, bůhvíjak nemáme skvělé manželství. Tvrdil, že je mu to fakticky líto, ale že ji miluje. Všechno mi odvyprávěl. Seděli jsme u stolu a on mi to vysvětloval jako malému děcku. Prý ji miluje. Ona je ta pravá. A nejhorší je...“ Nell křečovitě sevřela hrníček. „Je o třicet let mladší. Je jí sedmatřicet.“

„Ne, to snad ne!“ Molly znovu nevěřičně zavrtěla hlavou.

Nell se vysmrkala do papírového kapesníku. Molly si všimla, že má nos celý zarudlý. „Takže je po všem. Byla jsem za Phila provdaná dýl, než je vůbec ta jeho... milenka... na světě.“ Pohrdavě si odfrkla. „Nastěhuje si ji k nám domů. Už se tam nevrátím. Nikdy. Nechci ho vidět. Nechci s ním mluvit. Do toho domu už nikdy nevstoupím.“

„Ona se tam fakt stěhuje?“

„Jo. Do našeho domova. Do naší postele.“ Nell polkla zbytek čaje a nešťastně protáhla obličej. „Nejdřív říkal, že by měl dům zůstat mně a on by se odstěhoval k ní, ale já jsem ho ujistila, že se tam nemíním nikdy vrátit. Nato prohlásil, že mě po rozvodu vyplatí. Abych si pořídila nějaké jiné bydlení.“

„Po rozvodu?“

„Ach, ano. I o tom jsme mluvili, Molly. Opravdu je po všem, jak říkám.“ Přejela si rukou po tváři a po krku. Na pleti se jí začínaly objevovat rudé skvrny. „Myslíš, že bych si mohla dát něco k pití? Jako lék na nervy?“

Molly pukalo srdce lítostí. Chudák Nell. Zvedla se tedy od stolu a podívala se do skříňky v kuchyni. Vytáhla lahev brandy a dvě sklenky. „Jako lék? Takže malou.“

„Ne, velkou, prosím. Víš co? Dej mi radši celou flašku.“

Molly si nalila symbolicky pro sebe a k Nell přisunula skleničku i lahev. Soucitným gestem pocuchala sestře hedvábné vlasy. Nell si nalila plnou sklenku brandy, až trochu ukáplо na dřevěnou desku stolu, a zvedla nápoj v roztřesené ruce ke rtům. „Tak pověz, proč jsi celá od zelené barvy?“

Molly pokrčila rameny. „Malovala jsem se.“ Zazubila se svému dvojsmyslu. „Nová aktivita. Snažím se rozšířit si obzory.“

„Taky potřebuju novou aktivitu. Vlastně potřebuju celý nový život.“ Nell polkla brandy a protáhla obličej. „Tak co? Můžu u tebe zůstat?“

„Samozřejmě, vůbec se neptej.“ Molly se natáhla přes stůl a uchopila sestru za ruku. „V pokoji pro hosty je všechno připraveno.“

„V pokoji pro...?“ Nell se zachvěla brada. „Vlastně je to docela přesné. Já jsem už všude jen host.“

„Ale vůbec ne! Tohle je i tvůj domov. *Mi casa, tu casa.*“

Nell dopila brandy ze sklenice a začala si nalévat druhou. „Ráda slyším, že pořád zdokonaluješ svou španělštinu.“

„Nezdokonaluju. Většinu jsem zapomněla. Musí to být už víc než patnáct let, co jsme se ji s Richiem začali učit.“ Molly se odmlčela a vzpomínala, jak opakovali věty, napodobovali nosový hlas z cédéčka a smáli se. Richie měl na jazyky přirozený talent. Sáhla po lahvi brandy a dolila i sobě. „Ach, moje milá Nell, myslím, že teď jsme si zbyly prostě jen my dvě – ale slibuju, že budeš v pohodě.“

Nell se zaleskly oči. „Dvě osamělé sestry, které nikdo nechce. Nešťastné až do konce svých dnů...“

Molly zavrtěla hlavou a odtáhla lahev Nell z dosahu. „Ne. To nedopustíme. Phil ještě bude litovat.“ Zhluboka se nadechla. „Můžeme to celé obrátit v náš prospěch. Uvidíš. Je to nová příležitost, ne katastrofa.“

„Manžel mě vykopne a vymění za mladší a já to mám brát jako příležitost? To snad ne, Molly!“

Molly zůstala jako opařená – vypustila z pusy úplně nesmysl. „Ne, tak to nemyslím, jenom zkrátka... budeš v pohodě, Nell, opravdu. Uvidíš. Potřebuješ jen trochu času.“ Pohlédla na sestřin obličej, který byl samý červený flek a po němž jí stékaly proudem slzy. Pomalu vydechovala. „Čas všechno zahojí. A taky pořádný spánek a...“ Přisunula lahev zase k Nell. „A možná ještě trošilinku brandy?“

Za hodinu už byla půlka lahve vypitá. Molly pomohla Nell vylézt do patra, vynesla jí tam kufr a strčila ji i s kufrem do pokoje pro hosty. Pak si umyla obličej a vyčistila zuby. Pomalu se loudala do svého pokoje a zachumlala se pod peřinu. Hlavou jí vířily myšlenky jedna přes druhou, nejdřív převažoval obrovský strach o sestru a pak vzpomínala na svůj rušný den, na autoportrét coby čerstvé sedmdesátnice, odraz v zrcadle a plukovníkova urážlivá slova. Červené číslice budíku jí říkaly, že se blíží půlnoc, ale Molly pořád nemohla usnout.

Bylo by nádherné mít tady u sebe sestru. Molly jí zoufale chtěla pomoci. Nell byla pořádně vykořeněná. Molly zapřemýšlela i o Philově pohledu na věc. Byl to vlídný Yorkshiřan, vždycky mírný, čestný, veselý. Molly by ho nikdy nepovažovala za přelétavého a rozhodně si ho nedokázala představit, jak se zamiluje do mladší ženy – na to byl až příliš pragmatický. Molly vrtalo hlavou, jestli to sestra všechno nepochopila nějak špatně. Jenže v takovéhle věci se člověk asi zmýlit nemůže, když jde o nevěru. Molly měla

Phila ráda a napadlo ji, že by si s ním měla promluvit. Mohlo by to třeba ještě i zachránit sestřino manželství.

Molly si představovala, jak se Nell asi cítí strašně, sama v pokoji pro hosty jen se svými myšlenkami. Molly se cítila nejosaměleji vždycky v noci. Znovu si vzpomněla na Richieho. Strašně jí záleželo na jejich společné posteli, nedokázala by přenést přes srdce, že by se s ní rozloučila. Představovala si v každém záhybu matrace otisk jeho DNA a díky tomu měla pocit, že je jí stále nablízku. Jenže on byl pochopitelně daleko, předaleko. Zkrátka zemřel. To byla krutá realita. Molly zůstala sama, a i když by bylo nesmírně milé užívat si chvíli sestřiny společnosti, nechtěla, aby Nell trpěla osamělostí navždy vetkanou do plátna Mollyina vlastního života. Odolná, nezlomná Molly si už zvykla být sama, jenže chudinka Nell byla z mnohem křehčího materiálu.

Molly si protřela oči a najednou se rozhodla. Zítra ráno brzy vstane a zajede k Nell domů, promluví si s Philem a on pochopí, jak strašně se spletl. Třeba se mu nějakým zázrakem dokonce podaří na Nikki z kavárny zapomenout a ještě bude Nell na kolenou prosit, aby se k němu vrátila. Tím se dá všechno zase do pořádku a Nell bude šťastná. Molly vzdychla a zavřela oči.